

על גבעה אחת ניגן לו רועה צאן בחלילו האהוב. המנגינה היתה שובת לב. כל הכבשים נמשכו בחבלי המנגינה וצעדו אחרי הרועה. מנגינות החליל החיו את נפש הרועה והוא לא עצב את חלילו. יום אחד, התרשל הרועה בניגונו ואיבד את החליל, והחליל נשכח באחד השדות שבדרך. למרות החיפושים הרבים, לא נמצא החליל, אך במקומו נמצא חליל חדש. הרועה ניסה את החליל החדש, אך למרבה האכזבה הוא גילה שבחליל החדש חסרים חורים, ואי אפשר לנגן בו את המנגינות המקסימות שאותן הרועה אהב כל כך לנגן. הרועה שקע בייאוש עמוק, ולא ידע כיצד יעודד את נפשו. עברו הימים, והרועה התחיל להתרגל לחליל החדש. הוא למד להסתפק במעט החורים שהיו בחליל, ולמד מנגינות חדשות. המנגינות אמנם היו פחות יפות, והכבשים כבר לא נמשכו אחריהן, אבל זה מה שהיה, והרועה למד לאהוב אותן כמו שהן... עד היום הרועה מנגן לעצמו מנגינות פשוטות עם החליל הפשוט. הוא כבר לא מחפש את חלילו הקודם, הוא כבר התרגל לחליל החדש. אם הרועה לא היה שוכח את הימים הטובים ההם, בהם היה מנגן בחליל הישן וכל העדר אחריו, הוא היה ממשיך לחפש את החליל הישן ואולי היה מוצא אותו.

אבל כעת, אין סיכוי שימצא את החליל, מכיוון שאינו מחפש כלל..

אהובות שלנו! הסיפור הזה הוא בעצם מלל..

הרועה הוא עמי ישראל, והמנגינה המתנגנת בחלילו היא למנגינת החיים של עמי ישראל. כלבית המקדש היה קיימ, עמי ישראל יכל להיות את חיינו בלזמנו ובלזמנו, כלנו למנגינות החליל הנפלאות והמיוחדות שהתנגנו כל החליל הזה של עמי, עמי כח האוריים. אע"פ ישראל היה טוב בלחץ הזה, הוא הרגיש חיים שלמים ונכונים. אך לאחר לחטאנו, נחרב בית המקדש ועמי ישראל הגיע למצב של חליל עמי פחות חוריים, והמנגינה יצאה קטועה ומצוייפת. ולכן בהתחלה היה יאוש והאנשים חלבו שכבר לא יוכלו לעבוד את ה'! אבל אט אט, הם התרגלו למצב החדש ולמדו להיות איתו. המנגינה המצוייפת כבר לא צלמה זהו..

ואנחנו היום, למליכיים עמי החליל החדש והפשוט, חסר האוריים, ומנגינת אצלנו לברי למנגינות,

באי חולל בכח בחיסרון ובחסר השלמות של מצבאות באי בית מקדש.

אהובות למלא לבת לשונו!

על גבעה אחת ניגן לו רועה צאן בחלילו האהוב. המנגינה היתה שובת לב. כל הכבשים נמשכו בחבלי המנגינה וצעדו אחרי הרועה. מנגינות החליל החיו את נפש הרועה והוא לא עצב את חלילו. יום אחד, התרשל הרועה בניגונו ואיבד את החליל, והחליל נשכח באחד השדות שבדרך. למרות החיפושים הרבים, לא נמצא החליל, אך במקומו נמצא חליל חדש. הרועה ניסה את החליל החדש, אך למרבה האכזבה הוא גילה שבחליל החדש חסרים חורים, ואי אפשר לנגן בו את המנגינות המקסימות שאותן הרועה אהב כל כך לנגן. הרועה שקע בייאוש עמוק, ולא ידע כיצד יעודד את נפשו. עברו הימים, והרועה התחיל להתרגל לחליל החדש. הוא למד להסתפק במעט החורים שהיו בחליל, ולמד מנגינות חדשות. המנגינות אמנם היו פחות יפות, והכבשים כבר לא נמשכו אחריהן, אבל זה מה שהיה, והרועה למד לאהוב אותן כמו שהן... עד היום הרועה מנגן לעצמו מנגינות פשוטות עם החליל הפשוט. הוא כבר לא מחפש את חלילו הקודם, הוא כבר התרגל לחליל החדש. אם הרועה לא היה שוכח את הימים הטובים ההם, בהם היה מנגן בחליל הישן וכל העדר אחריו, הוא היה ממשיך לחפש את החליל הישן ואולי היה מוצא אותו.

אבל כעת, אין סיכוי שימצא את החליל, מכיוון שאינו מחפש כלל..

אהובות שלנו! הסיפור הזה הוא בעצם מלל..

הרועה הוא עמי ישראל, והמנגינה המתנגנת בחלילו היא למנגינת החיים של עמי ישראל. כלבית המקדש היה קיימ, עמי ישראל יכל להיות את חיינו בלזמנו ובלזמנו, כלנו למנגינות החליל הנפלאות והמיוחדות שהתנגנו כל החליל הזה של עמי, עמי כח האוריים. אע"פ ישראל היה טוב בלחץ הזה, הוא הרגיש חיים שלמים ונכונים. אך לאחר לחטאנו, נחרב בית המקדש ועמי ישראל הגיע למצב של חליל עמי פחות חוריים, והמנגינה יצאה קטועה ומצוייפת. ולכן בהתחלה היה יאוש והאנשים חלבו שכבר לא יוכלו לעבוד את ה'! אבל אט אט, הם התרגלו למצב החדש ולמדו להיות איתו. המנגינה המצוייפת כבר לא צלמה זהו..

ואנחנו היום, למליכיים עמי החליל החדש והפשוט, חסר האוריים, ומנגינת אצלנו לברי למנגינות,

באי חולל בכח בחיסרון ובחסר השלמות של מצבאות באי בית מקדש.

אהובות למלא לבת לשונו!